

Napeto so otroci poslušali, oči niso premaknili. Zasmilila sta se jim, da so skoraj jokali. Še to in ono vprašanje je padlo iz nežnih ustec, ki se je porodilo v drobni glavici.

Medtem se je medlo sonce, že čisto brez moči, nižalo, nižalo nad megleno Pohorje na zapadu in dihala je od vsepovsod hladna sapa: Iz zemlje, z neba, iz vseh koticikov. Otroci so se stisnili bliže k ognju, tudi Jože in Marko, živina je že sita pohajala po travniku.

Naposled je Tone izgrebel pečeni krompir iz žerjavice in ga tako razdelil, da je tudi na Jožeta in Marka prišel enak del. Anica in Štefka pa sta iz žepa zimskega suknjiča potegnili vsaka svoj kos kruha, ki jima ga je dala mama na pašo, in ga dali tema ubogima dečkoma v roke, ki sta sedela brez doma med njimi, čisto sama in uboga, uboga.

Za drugi dan je Tone naročil onima dvema, na katera je prišla vrsta, da morata prinesiti krompir in jabolka, da ne pozabita tudi na Jožeta in Marka, ker sta tudi ta dva njihova prijatelja.

»Pastirji moramo pomagati drug drugemu!« je dejal.

Ko je nizko ležeča in vlažna megla zavijala travnike in polje v svoj pajčolan in je živina kar sama sita silila proti domu, še vedno nista mogla prav verjeti, da so ti otroci, ki pasejo za vasjo pri Polskavi, tako dobri in so postali hitro prijatelji med seboj.

»Tudi midva morava pomagati njim, kolikor in s čimer bova le mogla!« sta sklenila zvečer, ko je v cerkvi že odzvonilo večno luč in se je vsa vas pogrezala v mir pozne jeseni...

Mirko Kunčič Stari gobár

Jaz sem Božetek, gobár.
V žepu cinglja mi denar,
kadar use gobe prodam,
kar jih v tem košu imam.

Sam sem na svetu, oj, sam.
Kadar pri fari — bim, bam
navček zaklenka, nikdó
jokal za mano ne bo.

Dom moj — je gozd pod goró,
streha — to božjo nebo,
postelja — mah in bršljan,
hrana — pest boba usak dan.

Pa še ne mislim na smrt,
ni še moj grobek odprt;
sonce nebeško z gorá
žilavo zdravje mi dá.

Jaz sem Božetek, gobár,
borštov zelenih vladar. —
Moje kraljestvo mejá
spornih nikjer ne pozna,